

джлгите пржсти и остри нокти и с голямо изкуство измжкват из под корите всякакви бржмбари и личинки, с които се хранят. Освен това ржконожките прегрязват стеблото на бамбуковита тржст, завират в него пржстите си и изваждат сжрцевината, която с жадност изаяждат.

Като се наядат и наиграят, двете зверчета, още рено преди зори, отиват пак в гжсталака, влизат в своите дупки, закриват се с опашките си и спят цял ден.

СТО ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ЕДИН ВЕЛИК ЧОВЕК.

В селото, гдето учителствувах пжрва година, често разказвах за следната страшна случка.

Било на вржх Великден. Един селянин станал раничко, приготвил се и тржгнал през ношта за черква. На улицата неочаквано се хвжрлило в тжмнината вжрху него голямо овчарско куче и почнало да го дави.

Той се изплашил много. Сграбчил в страха си кучето с две ржце и се затекжл с него кжм дома си.

Преминал улицата, двора, стжлбите и тичешката влязъл в кжщи. Домашните му, като го видели, изплашили се и надали вик. Той се стреснал, дошел на себе си и хвжрлили кучето на пода. А то с пяна на уста се нахвжрляло и почнало да хапе, когато завжрне. Не останал никой не закачен от неговите зжби. Всички разбрали, че това куче е бясно, сграбчили - кой що намерил, и го убили.

Още не сжмнало, за случката се разнесло из цялото село. Почнали да приияждат хора и да гледат убитото вече куче. Всички се загрижили, що ще стане с ухапаните. Някой, измежду сжбралите се, се обадил и казал, че те нема да побеснеят, ако извадят сжрдцето на кучето и глжтнат по едно малко парче от него, а самото куче изгорят. Друг дал сжвет, ако искат да не побеснеят, да ядат цели 40 дни само хляб и прясно мляко. Трети добавил, че ще трябва да отидат в едно джлечно село. Там имало човек, който знаел да реже под язика с бржснач. От порязаното